

LÁSZLÓFFY CSABA
A birodalom árnyéka

*Különös érzés úszni az ellenkező irányba
 valaki talán mondja kedvenc versedet
 különös érzés mikor minden szerkezet
 aki voltál: soha már – sehogy – semmiképp – hiába.*

1.

*Valami titok lappang elüszkösödött korok (szívek)
 mélyén. Enoch próféta ezt tudhatta vajon?
 Midőn az éhenhalást választotta egy torony tetején.*

*Könyörtelen kékség. S a mély karosszékekben elvesző
 felséges test. Koravén szempárban régi históriák.
 Sántító lovon poroszkáló – vézna csecsemőből lett –
 császárutód; ökör vontatta szekéren selyembe s a világ
 hívságaiba bujtatott udvaronchad; járvány dúlta vidék.
 A látóhatár mélyén sötétillatú tujafa vakít.*

*(Károly, kit imádkozósáska-pózban idegroham vert le
 az aranyozott falkárpit s az ájtatos szent festmények alatt,
 szemrebbenés nélkül tűri a spanyol klíma égető hevét.
 Időnként félénk láng gyújtja föl pupilláját.)*

*Mikor a zsámoly otthonosabb már, mint a nyereg.
 Vereség végiggondolni, hogy a késő évszázadok
 a pillanatnyi győzelemmel mit kezdenek?
 (Ki lesz a – lesz-e egyáltalán – német-római császár?)*

*Lappangó forróságba – igazgyöngyökbe, korall-
 virágba füledt, dögvészbe fojtott fűszerszagok.
 A hullafoltos arcra rászáradt mohóság s büntudat.
 Eretnekek, lázadók kivégzésére fellobogózott
 piacterek; fényes, gömbölyödő tokájú
 céhmesterek és kifakult címerek.
 Szakadozott tapéták, csonkult dinasztiák.*

2.

*„Mintha bizony az ember oktanul lenne gonosz!”
 Fekete ég; maró fájdalom. Vagy csak sötét-
 barna kávécsik s a csésze tompa koccanása
 (mi történik bennünk s a külvilágban?
 és hol az elválasztó vonal a kívül és a belül között?) –
 Ismeretlen félelem: lehet-e hű maradni önmagunkhoz.*

Tegyük fel, hogy megállt az idő!

*Nyugvóhelyed füves apály vagy tűzhányókráter.
A fagyos föld alatt mi van? Hátha nincs is titok.
Örökös változásban (!), s mégis a régi módon
ismétlődik minden. Kinek az üdv, kinek a kárhozat?
– te megosztott emberiség.*

Bach-ütemekre

(3×3, 4×4)

*Örvénylő ösztöngerjesztő veszélyek
kirajzó gyermek- és unokagének
szűkölőfarkas-ereje a szélnek*

*vagy csak a tar mezők hontalansága
kutya láncon a sötétséget rágja
lúdbőröző pocsolya púpos járda*

*haragos isten nyila csupasz fába
árnyékot szikráztató ketrecreácsba
teremtés hangja hollócsőrbe zárva*

*

*kifordult égbolt húson nyálka
idő könnyek híján is áradó
sebzett férfi befele forduló
kesergés nélküli magányba*

*nyílik-e még ösvény Árkádiába?
bőr alatt kúszó szálka elvarrt szálak
a halál közelsége fáraszt
maradt-e eszmélő lélekrész bár a*

*csukott kehelyben?
szemekben a derengés könnyedsége
amikor még semmi sincs kijelölve
(merengés – jóvátételten)*

*hóolvadás szomorúsága
ami megtart – a szenvedély hű társam
örök kamaszként hisz a megváltásban
s nem gondol búcsúzásra*

Japán vers

*Az Istennel utazni – időben valahol
több haiku-hosszúságnyt –*

*az elmozdulás rétegei alól
a földkéreg mint nyiladozó seb világlik*

*ilyenkor eszetekbe jut ugye
mindaz ami
a civilizációból gügye*

*(a gégefődre
fagyott köpet felköhöghető-e?)*

*a beteg fákat a családokat gyógyítani –
az is valami*

*egzotikus éjszakákon egzotikus könyvek között
egy-egy pillanatig minden emlék örök*

*nyilván túlzás azt képzelni hogy a
repkény alatt roskadozik a kúria fala*

Bognár Krisztina: Gyengém a kukorica